

*Falangista Sánchez Covisa:
„Obdivuji Hitlera“*

Na otázky německého časopisu Der Spiegel odpovídá vůdce španělských Bojovníků Krista krále

Spiegel: Pane Sánchez Covisa, co cítí militantní španělský falangista, když vidí, že Frankův režim má být nahrazen parlamentní liberální demokracií?

Sánchez Covisa: Logicky musí cítit velký stud, musí se stydět za politiky, které máme. Španělský národ je skvělý, ale politická třída je opovržením hodná.

Spiegel: Odpovědnost za plánovanou změnu směrem k demokracii nese král, kterého svým nástupcem jmenoval sám generalissimus Franco. Pociťujete vůči tomuto králi loajalitu?

Sánchez Covisa: Mohu zde hovořit jen za sebe. A u mě je to tak: nemohu být loajální vůči někomu, kdo umožňuje, že se Španělsko mění v demokracii evropského stylu.

Spiegel: Franco se tedy dopustil omylu, když Juana Carlose udělal svým nástupcem?

Sánchez Covisa: Bezpochyby. Věřím, že se opravdu zmýlil. Franco musel věřit, že všichni Španělé jsou takoví, jak si to žádá představa o klasickém Španělovi, to znamená o Španělovi se smyslem pro čest. Nu a teď je mnoho Španělů, kteří už žádný smysl pro čest nemají.

Spiegel: Co v této souvislosti chápete jako smysl pro čest?

Sánchez Covisa: Pro mě to v této souvislosti znamená, že člověk drží své slovo, obzvláště když přísahal na bibli.

Spiegel: A král tedy své slovo nedrží?

Sánchez Covisa: Když král usiluje pro Španělsko o demokracii evropského stylu, pak ne.

Spiegel: A co proti tomu militantní přívrženci Franca jako vy a vaši Bojovníci Krista krále hodlají dělat?

Sánchez Covisa: Věřím, že *Guerrilleros de Cristo Rey* budou bojovat za to, aby Španělsko našlo cestu zpět ke své vlastní podstatě.

Spiegel: Zahrnuje to také násilí, jak jej komanda Kristových bojovníků přece už užívají?

Sánchez Covisa: Myslím, že násilí není nic špatného. Samozřejmě, samoučelné násilí není správné, ale násilí ve službě spravedlivé věci, když jsou všechny ostatní prostředky vyčerpány, je podle mého mínění něco prospěšného.

Spiegel: Bojovníci Krista krále se nazývají podle Ježíše Krista, a ten nekázal násilí, ale smíření. Navíc existuje křesťanské přikázání, které zní: „Nezabiješ.“ Nevadí vám to?

Sánchez Covisa: Ne.

Spiegel: Proč ne?

Sánchez Covisa: Ve svátosti biřmování je katolík jmenován vojákem Kristovým. Když teď setníci tohoto křesťanského vojska – a to jsou biskupové – dezertují nebo zrazují, jak se to v současnosti děje, pak nesmí katolík jednat jako voják, nýbrž jako *guerrillero*. Nazýváme se *guerrilleros*: nepodléháme už rozkazům těch setníků, kteří jsou zrádci.

Spiegel: Proč jsou podle vašeho názoru španělští biskupové zrádci?

Sánchez Covisa: Někteří z nich se už se zradou v srdci stali knězi. Jiní se zrádci stali, protože nadále poslouchají příkazy Vatikánu.

Spiegel: Neuznáváte ani Vatikán?

Sánchez Covisa: Ne. Vatikán je politická organizace, a když se církev zabývá politikou, skoro vždy se mýlí.

Spiegel: Pane Sánchez Covisa, jste fašista?

Sánchez Covisa: Ano, ano. Snad to bude mnoho lidí šokovat. Mnozí se domnívají, že fašista je někdo, kdo miluje policejní stát a plynové komory a nepřipouští žádný dialog. Při takové propagandě samozřejmě musejí někoho, kdo se prohlásí za fašistu, považovat za netvora.

Spiegel: Všechno to přece není propaganda. Kupříkladu vaši Bojovníci Krista krále opravdu žádný dialog nepřipouštějí. Proč ubližují politickým nepřátelům?

Sánchez Covisa: Ublížili lidem, protože se cítili provokováni. Bojovníci Krista krále nebojují za sebe osobně, ale za Svatou matku církev a vlast.

Spiegel: Za jakou církev prosím, když jsou Vatikán a biskupové zrádci?

Sánchez Covisa: Svatá matka církev, to nejsou jen biskupové, ale všichni katolíci.

Spiegel: Kolik je Bojovníků Krista krále?

Sánchez Covisa: Inu hodně, ale počet vám říci nemohu.

Spiegel: Jak staří jsou vaši *guerrilleros*?

Sánchez Covisa: Jsou mezi nimi dědečkové i adolescenti. O adolescentech je obecně víc slyšet, protože provádějí akce budící pozornost.

Spiegel: Jak má vypadat stát, za který vy bojujete?

Sánchez Covisa: Především musejí být dodržovány zákony. Podle mého názoru nebyly zákony dodržovány, i když Franco ještě žil. Nepřátelé systému infiltrovali vládu již před mnoha lety. Ministři, kteří byli podle mého mínění nepřáteli, existovali dokonce ve vládách, v jejichž čele stál sám generalissimus.

Spiegel: Kteří?

Sánchez Covisa: Nechci říkat žádné jméno.

Spiegel: Jestliže Franco připustil, že režimní vláda byla infiltrována, jestliže se navíc mýlil, když stanovil svého nástupce - nebyl vlastně spíš slabým než silným vůdcem?

Sánchez Covisa: Ne. Že nebyl Franco dokonalý, to máte pravdu, neboť dokonalý není nikdo, a on měl hodně nedostatků. Ale co Španělsku zanechal, je tak velkolepé, že my falangisté, kteří jsme tomuto režimu byli oddáni nejvěrněji, i když jsme za to byli režimem nejhůře odměněni, zůstaneme caudillovi vždy věrní.

Spiegel: Co znamenal *caudillo* pro vás?

Sánchez Covisa: Pro mne byl generalissimus Franco vůdcem, který osvobodil vlast od anarchie. A byl státníkem, který zemi přinesl 40 let blahobytu a svobody.

Spiegel: Obdivujete vedle Franca i Hitlera?

Sánchez Covisa: Ano, obdivuji ho, neboť věřím, že byl velkým vlastencem, který vzchopil svoji vlast. Jsem mu také vděčný jako Španěl, neboť nám při našem osvobozeneckém křížovém tažení poskytl nezištnou pomoc. A jsem mu také hluboce vděčný jako Evropan a katolík. Neboť díky oběti německé mládeže není dnes celá Evropa komunistická.

Spiegel: Většina Němců by už s Hitlerem nechtěla mít co do činění. Ale pro vás většiny asi nemají hodnotu?

Sánchez Covisa: Pro mne osobně většiny hodnotu nemají. Nevěřím, že pravda je pravdou proto, že dostane nejvíc hlasů.

Spiegel: Byl byste připraven pro vaši pravdu zabít?

Sánchez Covisa: To je velmi břitká otázka. Ale odpovím vám. Jsem veteránem dvou válek. V obou jsem bojoval v jednotkách, které byly zvláště často nasazovány do akcí úderných oddílů. Ve španělské válce v 1. navarrské divizi a ve druhé světové válce v lyžařské rotě Modré divize. Mám několik vojenských vyznamenání a medailí. Od vaší vlasti jsem obdržel Železný kříž a Útočný odznak pěchoty (obě vyznamenání drží na titulní fotografii – pozn. DP). Tato vyznamenání byla propůjčována vesměs lidem, kteří obstáli ve vícero bojích muže proti muži. Když by nastala situace, na kterou se mě ptáte, neváhal bych, když by to bylo ve službě vlasti, zabít ani dnes.

Poznámka Karla Velikého:

Rozhovor pod názvem „Násilí není nic špatného“ („*Gewalt ist nichts Schlechtes*“) vyšel v časopise *Der Spiegel* (č. 47/1976, str. 136-138) s podtitulem: Interview se španělským pravicovým extremistou Sánchez-Covisou. Jeho fotografii (starší muž s vysokým čelem, v obleku s kravatou), na níž ukazuje svá vyznamenání, provází popisek Falangista Sánchez-Covisa: „Obdivuji Hitlera“. Jakýkoli další komentář chybí. Proto doplňuji.

Stručná historie *Guerrilleros de Cristo Rey*

Organizace Bojovníci Krista krále byla založena v roce 1968. Zdá se, že vedle Sáncheze Covisy se na jejím vzniku podílel muž známý pod krycím jménem Ranzir. Jde o argentinského integristu, který byl v Mexiku po dlouhou dobu pravou rukou Raimunda Guerrera v organizaci Tecos, která vzešla z revolučního hnutí *kristerů* a druhoválečné Legie Krista krále. Ranzir žil od konce šedesátých let ve Španělsku pod různými jmény (např. Vicario Serato).

Mladí Bojovníci Krista krále, studenti i dělníci, směřovali své přímé akce nejprve proti těm „pokrokovým“ vrstevníkům, kteří do španělské společnosti vnášeli „moderní způsob života“: od levicového univerzitního intelektualismu přes zfetované hippies po konzumní hédonismus Západu. Počínaje rokem 1970 se postupně přeorientovali na boj proti separatistům, hlavně z baskického osvobozenického hnutí. Bojovníci Krista krále tak jako „stoupenci protibaskické represe“ vstupovali do komand ATE (jejichž heslem bylo „Antiterrorismo contra la ETA“). Po Frankově smrti (20. 9. 1975) byli mezi těmi, kteří se aktivně stavěli proti liberalizaci a bolševizaci španělské společnosti.

Ozbrojené akce připisované Bojovníkům Krista krále

Prosinec 1970

Příslušníci Bojovníků Krista krále brutálně zbili dva baskické pokrokové kněze na faře (Emiliano de Iturrarana /který o útoku prohlásil: „Byli to Bojovníci Krista krále, ne Boha!“ a Jesúse Garitaonandia /který byl až do své smrti v roce 2013 farářem chrámu Panny Marie de Begoña v Bilbau/) v městečku Ondarroa.

2. května 1973

Mariano Sánchez Covisa byl zatčen za organizování útoku na mši, pořádanou levicovými knězi a militanty madridské části **Acción Católica Obrera** (/převážně katalánské/ apoštolské dělnické hnutí Katolické akce) u příležitosti oslav 1. máje. Z vedení skupiny útočníků ho obvinilo madridské arcibiskupství. Podle oficiální nóty madridského arcibiskupa Vicente Enrique y Tarancóna Bojovníci Krista krále vyhrožovali násilím pomocnému biskupovi Victoria Oliver Domingovi a železnou tyčí brutálně rozbili hlavu zástupci Křesťanské dělnické mládeže (*Jeunesse Ouvrière Chrétienne, JOC*) Elíseo Ruiz de Cortázarovi.

9. května 1976

Na výroční „pouti“ levicové části karlistického hnutí na hoře Montejurra v provincii **Navarra** (na památku vítězné bitvy u Montejurra v roce 1873 během Třetí karlistické války) útočníci zastřelili dva účastníky a blíže nespecifikovaný počet dalších zranili. Tato operace (známá pod krycím jménem „*Operación Reconquista*“) byla údajně provedena pod vedením španělské tajné služby SECED, Jean-Pierre Cheridy (Francouz marockého původu, parašutista během války v Alžíru a bývalý člen OAS, který v rámci tzv. „špinavé války“ vedl v součinosti se španělskou tajnou službou vedl pod různými akronymy /Antiterrorismo ETA, Batallón Vasco Español, Grupos Armados Españoles – GAE, Alianza Apostólica Anticomunista – AAA, Grupos Antiterroristas de Liberación – GAL/) boj proti baskickým radikálům a teroristům z ETA. Na operaci spolupracovaly i další španělské organizace, především Bojovníci Krista krále a Fuerza Nueva **Blase Piñara**. Akce se měl údajně účastnit i Stefano Delle Chiaie (spekuluje se i o účasti Pierluigi Concutelliho, který byl v té době ve španělském exilu a aktivně se účastnil boje proti baskickým teroristům a radikálům), Rodolfo Almirón (vůdce Alianza Anticomunista Argentina – AAA /neplést se španělskou organizací Alianza Apostólica Anticomunista – pozn. DP/, toho času pobývajícím ve španělském exilu).

26. září 1976

Členové Bojovníků Krista krále zavraždili v Madridu 21letého studenta Carlose Gonzálese Martíneze, který se účastnil protestu proti **poslednímu rozsudku trestu smrti** za vlády Francisca Franca, kdy byli popraveni dva členové baskické teroristické organizace ETA (José Antonio Garmendia a Ángel Otaegui) a tři příslušníci Revoluční antifašistické vlastenecké fronty (FRAP) Vladimiro Fernández, Manuel Blanco a José Humberto Baena za vraždu četníka (ETA) a policisty (FRAP).

23. ledna 1977

Členové Bojovníků Krista krále zastřelili v Madridu 19letého studenta Artura Ruize, člena

Mladých rudých gard (Joven Guardia Roja de España), mládežnické organizace maoistické Španělské dělnické strany (Partido del Trabajo de España).

24. ledna 1977

První fáze odporu se zbraní v ruce vyvrcholila postřelením skupiny komunistických advokátů a žurnalistů v madridské ulici Atocha (5 mrtvých), kteří jako specialisté na pracovní spory podporovali hromadnou stávku zaměstnanců v dopravě, v které „Frankovi dědicové“ spatřovali předzvěst počínající anarchie. Nitky dodnes ne zcela objasněného atentátu vedly právě k Bojovníkům Krista krále a Sánchez-Covisa patřil k prvním zatčeným za „teroristickou činnost“: 23. února vtrhla policie do dílny nedaleko ul. Atocha, kde byl nalezen různý vojenský materiál. Spolu se Sánchez-Covisou bylo zadrženo osm Italů z Nového řádu (MPON, Movimento Politico Ordine Nuovo), mj. inženýr Eliodoro Pomar, Mario Pozzan, Salvatore Francia a Elio Massagrande (pravděpodobně i Carlo Cicuttini), dále jedna Francouzka a ještě jeden Španěl, což byl kamínek do mozaiky konspiračních teorií kolem tzv. Černé internacionály, v kterých si buržoazní i komunistický tisk liboval po celá 70. léta. Zatímco Italové byli vydáni domů, Sánchez-Covisa byl pro „nedostatek usvědčujících důkazů“ posléze propuštěn.

24. srpna 1978

Bojovníci Krista krále zapálili redakci baskického nacionalistického, anarcho-komunistického časopisu *Askatasuna*.

Mariano Sánchez Covisa zemřel v roce 1993.

Profil organizace Bojovníci Krista krále

Organizace byla oficiálně rozpuštěna už v polovině 70. let. Členové Bojovníků Krista krále se politicky rekrutovali většinou z karlistické sféry monarchistických tradicionalistů (pod heslem: „Láska ke Španělsku, láska k církvi“) v rámci Národního hnutí (Movimiento Nacional), které Franco vytvořil v roce 1937 administrativní fúzí původně národně-revoluční Falangy (Falange Española Tradicionalista de las JONS: Juntas de Ofensiva Nacional-Sindicalista) s různými skupinami konzervativců, tradicionalistů i pravicových liberálů všech odstínů: vznikla tak jakási „státní strana“ bez jasné ideologické linie, která postupně degenerovala v pouhou caudillovu stafáž (nepřekvapí proto, že revoluční složka navazující na původní ideály předválečné Falangy měla svůj vlastní dissent i emigraci). Xavier Granche, autor „situační zprávy o Frankových dědicích“ (v: *Nation Europa* č. 10/76), staví Bojovníky Krista krále již do politického polosvěta, mimo 3 hlavní proudy tehdejších národních sil:

1) státní (Movimiento Nacional; Confederacion Nacional de Excombatientes: veteráni Modré divize a z občanské války; Guardia de Franco: polovojenské, „tvrdé jádro“ Falangy).

2) nestátní národně-konzervativní skupiny (Forza Nueva; různí nejednotní tradicionalisté a karlisté, jejichž jedna část se např. semkla s komunisty do levého bloku!)

3) národně-revoluční skupiny (CEDADE – Circulo Español de Amigos de Europa; evoliánská Cuadernos de formación tradicional Antonia Medrana; Cruz Iberica).

Původní verze článku **Násilí není nic špatného** (připravil Karel Veliký) vyšla na stránkách Národní myšlenky 3. srpna 2010. Doplnky Aleš Novák (říjen 2020).